

I N T R O S P E C C I Ó

Sense veu ni ombra

Sensacions

L' absència és infinita.

El secret de la vida és impredecible.

Deixa focs que no cremen , deixa focs que toquen l' ànima, profundament.

Un instant petit, ínfim, que durarà eternament dins l'esperit del meu cos.

Les paraules corren darrera del pensament, rialleres tocant els ulls melancòlics del desig,

i... aturo els somnis que es van quedant en el tinter...

Un trencaclosques que es va restar desquadrat. El cor, encara, està buscant-te.

Olfacte

Quan m'apropo al món, m'enyoro... enyoro el record dels anys.

*A vegades, passes damunt del silenci apartant els pensaments que s'esdevenen realitats,
veritats.*

*Quan m'apropo a la lluna enyoro els dies plens de viure, pàgines que volten al compàs
de la vida.*

*Quan m'apropo a la terra enyoro la força d'aquells que ja no hi són, aquells que
divaguen per l'obscuritat.*

*Quan m'apropo a tu encara veig el llac de tristesa que transpira i deixa veure
el teu somriure.*

T'enyoro...

Oïda

Dins dels sons que vibren angustiats pels dies que no paren, algú s'ensuma,

aixeca el vendaval i s'amoïna.

Sembla ser que ningú vol escoltar allò que mana el Deu verdader.

I així, potser, la veritat sigui més dolorosa.

Amb l'oïda tothom voldria sentir allò que sent el buit de la nit.

Però no tots podem

arribar a viure el ritme voraç dels successos.

Gust

Veuràs quan la vida es despenja de tu i deixaràs al teu costat els temps.

Flotaràs enmig de la teva tímidesa i envejaràs el teu destí.

*Tornaràs a demanar la llibertat del pagès, parlaràs i parlaràs de tu sense adonar-te
que els trens... ja van marxant.*

Provaràs la caiguda dels arbres, les fulles tristes i seques de tardor.

El gust amarg d'aquells pobres quan els domina l'imperi.

Tacte

Insaciable purpurina, segueixes dins del firmament compartint turbulències absurdes.

Retalles els racons morts com la pluja retalla la tranquil·litat d'un moment.

Et submergeixes com qui no vol presenciar els dies que cauen dins del vent.

I així, destrueixes la melodia diària que comparteixes amb els rossinyols

Sense tu

Sense tu la mirada estaria perduda.

Sense tu l'ensenyança evocaria un altre pensament.

Sense tu la brisa del poble seria més nevada.

Sense tu no podria sentir els passos dels anys.

Sense tu el riure seria simple.

Sense tu els records s'expandirien pel món.

Sense tu la distància no seria tan llunyana.

Ai, sense tu ballaria pel mig de l'Oceà, explicant-li quan t'enyoro.

Fràgil

Ets fràgil sense voler.

Cadascú fragmenta la màgia dels camps deserts.

No m'escoltis, no em respiris damunt del cor, no m'omplis la ment de jocs.

No em remoguis la vida sense raó, no m'esperis, no em recordis... i potser serà millor.

No encenguis l'ànima que està dormida.

No, no ho facis... poc a poc, tot té el seu temps.

De petits

Quan érem petits sempre jugàvem en aquell racó silenciós, maternal i fidel.

Quan érem xiquets sempre deies que la vida era com un volcà. Recordes?

Deies que havia que tot el bo i millor estava per venir.

Quan eren menuts feies de tot una fortalesa invencible, inexpugnable.

Sí, un monument de pedra perquè així, deies, que ningú el podia destruir.

Ara que som grans, hi penso.

Penso en la força d'aquells anys i em permet aguantar en la vida i les il·lusions.

Paraules

Va caure el llibre dins de tu, van caure les lletres que em vas prometre.

Van caure les vocals barallades d'accents.

Van caure les consonants triturades pels anys.

Va caure l'abecedari per a dir-te que són les paraules.

Ara, tot depèn només de tu...

Tornem a escriure el llibre?

Poemes

Destí dels sonets morts, solitud dels poemes.

No ho veus com s' acosten a la mort?

No veus com callen i deixen de riure?

Cançons que volten, vaguen sense aturar-se davant de la vida.

Lletres pintades de colors moribunds, lacis.

Escrits amb llapis, que mica en mica es quedem sense punta.

Sons que no tenen melodies.

Ancorats en un temps pretèrit...

Camins

Camins no recorreguts, plans que es queden sense tu.

Carrets descontrolats per les persones que corren darrera, amunt i avall.

Ments que s'han quedat immerses sense la teva veu.

Vies destinades a veure passar el sol sense aire.

Aire que colpeja les parets del cor.

Camins que qui sap on t'haurien portat

si aquell dia, no haguessis decidit quedar-te al meu costat.

Dia

M'embolico entre llàgrimes fresques i traïdores.

De nostàlgia.

M'embolico de l'esperit fred del Nadal.

*Recordo encara les nades, que repassen ,sense parar, la distància en el temps amb
els nostres hereus.*

L'arbre il·lumina els passos de les bambolines cobertes de melangia.

Em miro i quasi no em reconeixo.

Aquí, vora l'arbre envoltat de tants éssers plens d'alegria,

Vivint la joia d'un temps ple de llums i bons propòsits.

Arribar

Vas arribar trencant totes les penes,

vas a arribar colpejant les seves carícies.

Vas arribar com un pètal portat pel vent, sense maldat.

Vas arribar fugint de la teva rutina.

I et vas trobar amb el plor de la infantesa i amb els somnis inacabats.

Vas arribar...i això és el que ens plau.

Fusió

Quan dues ànimes troben un lloc per a somiar, sense pensar, es queden preses de l'amor.

Quan dues ànimes canten sense cançó, el ritual desapareix perquè cadascú lluita,

lluita per quedar-se dintre de l'altre.

Perquè cadascú amarra el seu fantasma i plora al costat de la memòria.

Perquè cadascú es lliure de tornar a sentir el remolí del seu cos.

Remolí

Vertiginoses mans que pots donar consistència a les paraules com si tanquéssim la vida.

Consistència fugitiva que abriga sentiments bruscos i salvatges.

Remolí que transporta la rima a la ment.

De vegades, arribem sense ritme, però amb molta passió.

Remolí en el qual ens hi veiem immersos tants cops.

Pocs saben com hi entren i pocs saben com sortir-ne.